

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **CONDEC, spol. s.r.o.**, se sídlem Třebechovice p. O., Sv. Čecha 1224, IČ 648 251 41, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí** se sídlem Praha 10, Vršovická 1442/65, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.11.2010, č.j.: 1136/550/10-Mor 80494/ENV/10,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí odboru životního prostředí a zemědělství Krajského úřadu Královohradeckého kraje (dále též KÚ) ze dne 30.8.2010, č.j. 16369/ZP/2010-Ja-4 ve věci povolení podle ust. § 17 odst. 1 písm. d), zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší (dále jen zákon o ochraně ovzduší) k uvedení středního stacionárního zdroje do zkušebního provozu „Zpracování a zušlechťování skla (leštění, malování, mačkání, tavení z polotovary nebo střepů, výroba bižuterie, aj.) umístěného na st. p. č. 194 v k.ú. Petrovice „(vypalovací pec RW 250-86 s kapacitou 55 ks/cyklus nahrazena vypalovací pecí RW 800-87 s kapacitou 225 sklenic/cyklus, na dobu časově omezenou – pro období do 25.2.2011 dle § 17 odst. 4 téhož zákona, s podmínkami provozu z hlediska ochrany ovzduší podle § 17 odst. 7 písm. b) téhož zákona , a podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád) toto prvoinstanční správní rozhodnutí potvrzeno.

Žalobce tvrdil, že žalované rozhodnutí vychází za skutkového stavu, který nemá oporu ve spisu, když chybně zaměňuje faktický stav v době měření uskutečněného 20.1.2010 s formálním stavem dle povolení KÚ č.j. 2594/ZP/2010-Ja-7. Namítal, že fakticky bylo měření provedeno na dvou pecích RW 800-87 a není proto pravda, že měření bylo provedeno na zdroji v jiném složení, než v jakém se nachází pro provedené změně. Výsledky měření jsou proto použitelné pro vydání povolení dle § 17 odst. 1d zákona o ochraně ovzduší k uvedení zdroje znečišťování ovzduší do trvalého provozu. Dále poukázal na str. 4 protokolu č. E 34/2010, z něhož plyne, že v době odběru vzorku pachových látek bylo v sušárně 204 ks sklenic, tedy měřenou sušárnou byla sušárna RW 800-87. Měření probíhalo od 8:20 do 9:20 hod., to je v rámci jednoho cyklu. Měření je proto použitelné i pro druhou sušárnu RW 800-87. Nové měření by nic nového nemohlo přinést. Jak plyne ze str. 11 dodatku k rozptylové studii arch.č. 30/10 z února 2010 naměřené hodnoty jsou hluboce pod hodnotou čichového prachu. Podle str. 11 protokolu č. E 59/2010 bylo během šesti hodin měření TOC do pecí vsazeno 600 ks sklenic. Z toho je zřejmé, že během měření probíhaly 3 fáze ohřevu (dle str. 4 téhož protokolu fáze ohřevu trvá jeden a půl až dvě hodiny) na peci RW 800-87. Při jakémkoliv zapojení pece RW 250-86 do měření by nebylo možné dosáhnout tak vysokého počtu sklenic. Měření tedy muselo proběhnout na dvou pecích RW 800-87, neboť po fázi ohřevu následuje několikahodinová fáze chladnutí pece, nebylo by možné na jedné peci provést 3 výpalové cykly během šesti hodin. Podle žalobce podmínky měření potvrzuje i dílčí protokol o kontrole č.j. ČIŽP/45/OO/107193.004/10/KRA na str. 2 a 3, kde se konstatuje, že v době autorizovaného měření dne 20.1.2010 byly v provozovně dvě pece RW 800-87 za přítomnosti Ing. Skákala a Ing. Rázla, kteří se účastnili autorizovaného měření. Podle žalobce žalovaný pochybil po právní stránce, neboť zamítnutím odvolání a potvrzením prvoinstanční správní rozhodnutí postupoval v rozporu s § 6 správního řádu.

Žalobce dále nesouhlasil s tím, že náhrada pece RW 250-86 pecí RW 800-87 představovala nepovolený provoz zdroje. Žalobce je přesvědčen, že firmy mohou činit drobné změny technologie, které nemají podstatný vliv na ovzduší bez toho, že by každá taková změna musela být schvalována v měsíci až roky trvajících správních řízeních. Kdyby tak tomu bylo, firmy by nemohly pružně reagovat na požadavky trhu a zlepšovat své technologie. Žalobce si před výměnou pece RW 250-86 nechal provést technické měření dle protokolu č. E 584/2009 k ověření, že změna nepřestavuje podstatný dopad do životního prostředí. Poté provedl výměnu pecí tak, aby autorizované měření dne 20.1.2010 proběhlo již na dvou pecích RW 800-87. Chtěl tak ušetřit vysoké náklady na měření pro případ, že by se v budoucnu muselo opakovat. Jak plyne z příložených faktur firmy EMPLA AG spol. s r.o. náklady na měření jsou vysoké, tj. 20 428 Kč. Přestože byl žalobce přesvědčen o tom, že změna pece RW 250-86 na RW 800-87 nepodléhá dalším povolením, podal dne 13.8.2010 žádost o vydání povolení k uvedení do trvalého provozu zdroje ve složení RW 800-87. Chtěl se tak vyvarovat případných budoucích sporů s úřady. V tomto řízení chtěl využít výsledky měření z 20.1.2010. Rozhodnutí správních orgánů má za následek průtahy v řízení o povolení trvalého provozu zdroje znečišťování ovzduší a vedlo by ke zbytečným nákladům na straně žalobce na autorizovaná měření. Údaje a podklady potřebné k posouzení možností uvedení zdroje do trvalého provozu měl přitom správní orgán I. stupně k dispozici z předchozích řízení, týkajících se téhož zdroje. Jsou jimi protokol o zkoušce č. E 34/2010 a protokol č. E 59/2010. Správní orgán I. stupně neměl vydávat povolení ke zkušebnímu provozu a uložit žalobci povinnost do 3 měsíců zajistit autorizované měření. Měl vydat povolení dle § 17 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně ovzduší k uvedení stacionárního zdroje znečišťování ovzduší do trvalého provozu.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. Stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uváděl obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí, popsal skutkový stav a konstatoval, že žalobce, jak v odvolání, tak i v žalobě, neustále opomíjí, že rozhodnutím KÚ ze dne 6.4.2010 č.j. 2594/ZP/2010-Ja-7 byl povolen trvalý provoz pouze pro technologické zařízení obsahující vypalovací pec RW 250-86 s kapacitou 55 sklenic/cyklus a vypalovací pec RW 800-87 s kapacitou 225 ks sklenic/cyklus. Podkladem pro toto povolení byly oba protokoly č. E 34/2010 a č. E 59/2010. Zmíněné vybavení provozovny vypalovacími pecemi potvrzoval i protokol ČIŽP ze dne 20.1.2010, čj. ČIŽP/45/000/1000973.001/10/KLS z kontroly provedené v den autorizovaného měření emisí. Až v rozhodnutí KÚ ze dne 28.7.2010 č.j. 7236/ZP/2010-Ja-9 byla žalobci jako provozovali na jeho žádost povolena změna stavby, spočívající v náhradě vypalovací pece RW 250-86 vypalovací pecí RW 800-87. Do vydání tohoto rozhodnutí provozovna vybavená dvěma pecemi typu RW 800-87 právně neexistovala a tudíž nemohl být ve vztahu k ní ani provedeno platné autorizované měření emisí. Po provedené změně, znamenající navýšení výrobní kapacity o cca 60% spolu se zvýšením produkce emisí, následoval logicky a v souladu se zákonem o ochraně ovzduší požadavek ověření emisí měření v rámci zkušebního provozu. Dále uvedl, že obsah protokolu č. E 34/2010 a č. E 59/2010 nenaznačuje jednoznačně, že měření proběhlo za podmínek změněné stavby zdroje. Žalovaný tak nesouhlasil s žalobcem, že původní měření proběhlo za podmínek provozu dvou pecí RW 800-87. Kdyby tomu tak bylo, jednalo by se skutečně o nepovolený provoz zdroje, neboť měření proběhlo 20.1.2010 a až 28.7.2010 byla povolena změna stavby. V takovém případě by žalobce nejprve oklamal orgán ochrany ovzduší a poté požadoval zlegalizování takového stavu. Je v kompetenci orgánů ochrany ovzduší, zda bude vyžadovat zkušební provoz před vydáním povolení k trvalému provozu. Vzhledem k charakteru a řešení předmětného zdroje, má tento zkušební provoz spolu se stanovenými podmínkami svoje opodstatnění. Žalobce se dožaduje povolení trvalého provozu ihned a naznačuje, že pokud při původním měření byla kontrolována pec RW 800-87, mělo by toto měření postačit i pro změněný zdroj. Tomuto požadavku však nelze z výše uvedených důvodů vyhovět.

Postoj žalobce k plnění povinností provozovatele ve smyslu zákona o ochraně ovzduší charakterizuje žalobní bod, ve kterém dovozuje, že firmy mohou činit změny technologie bez schvalovacího procesu. Výměnu pece s navýšením výroby cca o 60% s dopadem na produkci emisí však nelze považovat za drobnou změnu. Taková změna jednoznačně podléhá schválení podle § 17 zákona o ochraně ovzduší. Standardní postup podle tohoto zákona je třeba uplatnit zejména v případech, kdy povinný subjekt odmítá řádně plnit pokyny orgánu ochrany ovzduší. V žádném případě proto nemůže takový postup zakládat podezření, že dochází k průtahům o povolení trvalého provozu zdroje znečišťování ovzduší.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce setrval na svém stanovisku a dále tvrdil, že podklady uvedené v žalobě jednoznačně dokazují, že autorizované měření proběhlo na dvou pecích RW 800-87. Nově uplatnil námitku, že pokud měly správní orgány pochybnosti, měly doplnit dokazování, což navrhoval v odvolání ze dne 10.9.2010 výsledkem pracovníků ČIŽP a pracovníků autorizované firmy, kteří měření provedli. Tato skutečnost je podle žalobce dalším důvodem pro zrušení obou rozhodnutí.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 17 odst. 1 písm. c), d), odst. 4, odst. 7 písm. b) zákona o ochraně ovzduší v rozhodném znění

(1) Příslušný orgán ochrany ovzduší vydává stanoviska a povolení k řízením podle zvláštního právního předpisu, která obsahují podmínky ochrany ovzduší. Jsou jimi

c) povolení staveb zvláště velkých, velkých a středních stacionárních zdrojů a k jejich změnám,

d) povolení k uvedení zvláště velkých, velkých a středních stacionárních zdrojů do zkušebního i trvalého provozu.

(4) Povolení nebo závazné stanovisko podle odstavce 1 písm. b) až d) a odstavce 2 písm. c), d), e), f), h) a i) může být vydáno na dobu časově omezenou.

(7) Povolení nebo závazné stanovisko podle odstavce 1 písm. b) až d) a podle odstavce 2 písm. a) až g) a i) obsahuje zejména tyto údaje:

b) závazné podmínky provozování stacionárního zdroje z hlediska ochrany ovzduší.

Podle ust. § 2 správního řádu v rozhodném znění správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (dále jen "právní předpisy"). Kde se v tomto zákoně mluví o zákoně, rozumí se tím též mezinárodní smlouva, která je součástí právního řádu. Správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena. Správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (dále jen "dotčené osoby"), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu. Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Podle ust. § 3 téhož zákona nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle ust. § 6 téhož zákona správní orgán vyřizuje věci bez zbytečných průtahů. Nečiní-li správní orgán úkony v zákonem stanovené lhůtě nebo ve lhůtě přiměřené, není-li zákonná lhůta stanovena, použije se ke zjednání nápravy ustanovení o ochraně před nečinností (§ 80). Správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje. Podklady od dotčené osoby vyžaduje jen tehdy, stanoví-li tak právní předpis. Lze-li však potřebné údaje získat z úřední evidence, kterou správní orgán sám vede, a pokud o to dotčená osoba požádá, je povinen jejich obstarání zajistit. Při opatřování údajů podle tohoto ustanovení má správní orgán vůči třetím osobám, jichž se tyto údaje mohou týkat, stejné postavení jako dotčená osoba, na jejíž požádání údaje opatřuje.

Podstatou sporu je posouzení, zda správní orgány zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a vyvodily z něj právní závěry, které jsou v souladu se zákonem, či nikoliv.

K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu z obsahu spisového materiálu, odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, jakož i písemného vyjádření žalovaného k podané žalobě vyplynulo, že žádostí ze dne 13.8.2010 podané u KÚ požádal žalobce jako provozovatel středního stacionárního zdroje znečištění ovzduší (provoz,

dekorace skla v Petrovicích č.p. 15, 517 21 Týniště nad Orlicí, dále jen stacionární zdroj) o povolení dle § 17 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně ovzduší do trvalého provozu s tím, že veškeré údaje dle § 17 odst. 1 vyhlášky č. 205/2009 Sb. (dále jen vyhláška) byly předány v předchozím řízení, vyjádření obce bylo vyžádáno současně s tímto podáním. Podle údajů v žádosti uvedených považuje žalobce zkušební provoz za zbytečný, neboť v protokolu o zkoušce č. E 34/2010 autorizované měření emisí pachových látek a v protokolu o zkoušce č. E 59/2010 autorizované měření emisí těkavých látek (dále jen protokoly E 34/201 a E 59/2010), které byly předány v předchozím řízení, je zachyceno měření odpovídající použití dvou pecí RW 800-87. Další měření by tedy nepřineslo nic nového a znamenalo by pro žalobce značné a zbytečné náklady.

Sdělením ze dne 17.8.2010 potvrdilo město Týniště nad Orlicí k záměru žalobce na zvýšení kapacity vypalovacích pecí (sušáren) ze současně instalovaných 280 ks na 450 ks dle § 17 odst. 1 písm. e) vyhlášky trvající nesouhlas s tímto záměrem.

Rozhodnutím KÚ ze dne 30.8.2010, č.j. 16369/ZP/2010-Ja-4 bylo žalobci vydáno povolení dle § 17 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně ovzduší k uvedení do zkušebního provozu středního stacionárního zdroje znečišťování ovzduší „Zpracování a zušlechťování skla (leštění, malování, mačkání, tavení z polotovarů nebo střepů, výroba bižuterie, a jiné) umístěného na st. p. č 194 v k.ú. Petrovice“ (vypalovací pec RW 250-86 s kapacitou 55 ks sklenic/cyklus byla nahrazena vypalovací pecí RW 800-87 s kapacitou 225 ks sklenic/cyklus). Podle § 17 odst. 4 téhož zákona bylo vydáno povolení na dobu časově omezenou pro období do 25.2.2011. Podle § 17 odst. 7 písm. b) téhož zákona byly stanoveny podmínky, mj. v bodu 3) „provozovatel zdroje zajistí provedení autorizovaného měření emisí těkavých organických látek vyjádřených jako celkový organický uhlík (dále jen „VOC vyjádřených jako TOC“) ú jednorázové autorizované měření emisí znečišťujících látek musí být provedeno v souladu s platnou legislativou ust. §§ 4, 5, 6 a 7 vyhlášky č. 205/2009 Sb., v platném znění a to do 3 měsíců od uvedení posuzovaného zdroje do zkušebního provozu (protokol o provedení autorizovaného měření emisí a provozní evidence středního zdroje budou přílohou k žádosti o uvedení zdroje do trvalého provozu), (dále též prvoinstanční správní rozhodnutí). V odůvodnění tohoto rozhodnutí KÚ poukázal na své rozhodnutí ze dne 6.4.2010, č.j. 2594/Zp/2010/Ja-7 (dále jen *rozhodnutí o trvalém provozu ze dne 6.4.2010*), kterým byl v uvedeném objektu *povoleno trvalý provoz jedné pece RW 250-86, 55 ks sklenic za cyklus (dále jen pec RW 250/86) a jedné pece RW 800-87, 225 ks sklenic za cyklus (dále jen pec RW 800-87)* s tím, že podle informace uvedené v odborném posudku a zjištění ČIŽP při kontrole provozovny dne 20.1.2010 není vzhledem k vysoké spotřebě elektrické energie možný souběžný provoz obou zařízení (pecí) ve fázi ohřevu. Provozovateli byl pro tento zdroj vymezen obecný emisní limit pro VOC vyjádřené jako TOC rozhodnutím KÚ ze dne 7.4.2010, č.j. 2594/ZP/2010-Ja-9. Z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí rovněž vyplynulo, že předmětem žádosti je uvedení do provozu po *změně stavby střední stacionárního zdroje znečišťování ovzduší, která spočívala v náhradě vypalovací pece RW 250-86 vypalovací pecí RW 800-87* rozhodnutím KÚ ze dne 28.7.2010, č.j. 7236/ZP/2010-Ja-9 (dále jen *rozhodnutí o změně stavby ze dne 28.7.2010*). Po provedené změně jsou v provozovně umístěny dvě stejné pece typu RW 800-87 a tato změna znamená navýšení stávající výrobní kapacity o cca 60%. Úměrně tomu se také zvýší emisní zatížení okolí, vzhledem k popisu technologie lze na výstupu do ovzduší očekávat emisi těkavých organických látek v množství, které koresponduje s jejich vstupem do procesu, a dále emise pachových látek. Posuzovaná technologie byla na základě rozhodnutí ze dne 21.1.2008, č.j. ČIŽP/45/000/SR01/0722631.003/08/KPV, v právní moci dne 5.6.2009, zařazena Českou inspekcí životního prostředí, Oblastní inspektorát Hradec Králové (ČIŽP) do kategorie střední stacionární zdroj znečišťování ovzduší v souladu s přílohou č. 1 část III bod 3.3 nařízení vlády č. 615/2006 Sb.

Ve vyjádření ČIŽP ze dne 19.7.2010, č.j. ČIŽP/45/000/0820342.00.5/10.KRA ke změně stavby vydala ČIŽP též stanovisko k uvedení posuzovaného zdroje do zkušebního provozu, kdy doporučila vydat povolení k uvedení posuzovaného zdroje znečišťování ovzduší do zkušebního provozu a navrhla stanovit podmínky uvedené ve svém vyjádření.

Jak je patrné z výroku prvostupňového rozhodnutí KÚ se s doporučením ČZP ztotožnil a zahrnul podmínky ve smyslu § 17 odst. 7 písm. b) zákona o ochraně ovzduší do svého rozhodnutí, mj. pod bodem 3).

Časově omezená doba podle § 17 odst. 4 zákona o ochraně ovzduší byla stanovena právě z důvodu zajištění jednorázového měření emisí dle § 4, 5, 6 a 7 vyhlášky.

O odvolání žalobce (ze dne 10.9.2010), kde žalobce namítal obdobně jako v podané žalobě, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, kterým posouzení správního orgánu I. stupně v plném rozsahu přisvědčil. K odvolacím námitkám zdůraznil, že nelze požadovat použití výsledků měření provedeného na zdroj v jiném složení, než v jakém se nachází po provedené změně stavby rozhodnutím ze dne 28.7.2010 spočívající v náhradě vypalovací pece RW 250-86 vypalovací pecí RW 800-87 a tím navýšení výrobní kapacity o cca. 60 % spolu se zvýšením produkce emisí. Proto logicky a v souladu se zákonem o ochraně ovzduší následoval požadavek k ověření množství emisí měřením v rámci zkušebního provozu. Nesouhlasil s názorem žalobce, že původní měření proběhlo za podmínek provozu dvou pecí RW 800-87, neboť kdyby tomu tak bylo, jednalo by se o nepovolený provoz zdroje, když měření proběhlo 20.1.2010 a až 28.7.2010 byla povolena změna stavby. Žalobcem namítané protokoly č. E 34/2010 a E 59/2010 byly podkladem pro povolení do trvalého provozu pouze pro technologické zařízení obsahující vypalující pec RW 250-86 a vypalovací RW 800-87 rozhodnutím ze dne 6.4.2010. Žalovaný odmítl tvrzení žalobce, že postačuje kontrola jedné pece RW 800-87 i pro změněný zdroj z důvodů zde uvedených a uzavřel, že neshledal průtahy v řízení o trvalém provozu, jehož se žalobce žádostí domáhal, neboť ten bude povolen po splnění zákonem stanovených podmínek.

Součástí spisového materiálu jsou dále podklady pro řízení o uvedení do trvalého provozu středního stacionárního zdroje znečišťování na základě žádosti žalobce došlé 10.2.2010, které vyústilo ve shora zmíněné rozhodnutí KÚ o povolení k uvedení do trvalého provozu ze dne 6.4.2010. V rozhodnutí se konstatuje, že v provozovně jsou umístěny dvě sušící pece, a sice RW 800-87 a RW 250-86.

Podkladem pro rozhodnutí byly dále protokoly o zkoušce č. E 34/2010 a E 59/2010, oba s datem měření 20.1.2010, dodatek k odbornému posudku arch. č. 31/10 z února 2010, dodatek k rozptylové studii arch. č. 30/10 z února 2010 a kopie protokolu o průběhu kontroly ČIŽP ze dne 20.1.2010, č.j. ČIŽP/48/000/1973.001/10/KLS ze dne 20.1.2010 (dále jen protokol o kontrole ČIŽP z 20.1.2010). Podle tohoto protokolu byly předmětem kontroly u žalobce stížnosti na šíření pachových látek z provozu zdroje. ČIŽP uvedla, že provozovna je vybavena dvěma vypalovacími pecemi – RW 800-87 a RW 250-86.

Dodatek k odbornému posudku a dodatek k rozptylové studii byly zpracovány na základě požadavku žalobce, neboť dne 20.1.2010 proběhlo na zdroji znečišťování autorizované měření koncentrace pachových látek, těkavých organických látek a došlo k navýšení výšky komína.

KÚ dále zmínil vyjádření ČIŽP ze dne 10.3.2010, č.j. ČIŽP/45/00/0820342.005/10/KLS (dále jen vyjádření ČIŽP ze dne 10.3.2010), z něhož vyplynulo, že při kontrole dne 20.1.2010 upozornili provozovatele zdroje znečišťování, že uvažovaná výměna stávajícího zařízení nebo instalace dalšího zařízení do stejné či jiné místnosti by znamenala změnu středního zdroje, která vyžaduje schvalovací postup podle § 17 zákona o ochraně ovzduší. Takové změny se žalobce domohl v řízení podle § 17 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně ovzduší završeného shora zmíněným rozhodnutím KÚ o změně stavby ze

dne 28.7.2010. Z jeho obsahu vyplynulo, že byla povolena změna stavby zdroje znečištění, spočívající v náhradě vypalovací pece RW 250-86 vypalovací pecí RW 800-87 s podmínkou, že je provozovatel zdroje povinen plnit ustanovení zákona o ochraně ovzduší a zvláštních právních předpisů týkající se zdroje, včetně podmínek uvedených v projektové dokumentaci zdroje a odborném posudku. Podle odůvodnění rozhodnutí vzal KÚ v úvahu podklady, které byly předloženy mimo jiné k řízení o žádosti o povolení k trvalému provozu zakončené shora citovaným rozhodnutím ze dne 6.4.2010 a dále vyjádření ČIŽP ze dne 19.7.2010, č.j. ČIŽP/45/000/0820342./005/10/KRA (dále jen vyjádření ČIŽP ze dne 19.7.2010). Podle něj má provozovatel před uvedením zdroje znečišťování do zkušebního provozu požádat KÚ o vydání povolení podle § 17 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně ovzduší, neboť změna spočívá v náhradě vypalovací pece RW 250-86 vypalovací pecí RW 800-87, tedy po změně budou v provozovně umístěny dvě stejné pece RW 800-87 a plánovaná výměna pecí je tak spojena s navýšením kapacity výroby o cca 60%. S ohledem na přetrvávající stížnosti na zápach v okolí provozovny a s přihlédnutím k § 5 odst. 2 vyhlášky ČIŽP dále doporučila stanovit provozovateli pro zkušební provoz podmínky, kde je mimo jiné uvedeno pod bodem 1. uvedeno, aby nejpozději do 3 měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí krajského úřadu, kterým bude povolena změna středního zdroje, bylo provedeno autorizované měření emisí VOC vyjádřených jako TOC přístrojem pro kontinuální měření emisí.

Z odborného posudku „dekorace skla, snímací obtisky a sítotisk“ z srpna/září 2008 zhotovitele EMPLA spol. s r.o. (dále jen odborný posudek) ve spojení s dodatkem k rozptylové studii únor 2010 téhož zhotovitele (dále jen dodatek k rozptylové studii) a dodatku k odbornému posudku únor 2010 téhož zhotovitele (dále jen dodatek k odbornému posudku) vyplynulo, že odborný posudek byl vypracován na základě požadavku žalobce v souvislosti s povolením umístění zdroje znečišťování, kdy žalobce zvažuje možnost výměny menší ze stávajících sušáren o kapacitě pro jeden cyklus 55 ks za větší sušárnu s kapacitou pro jeden cyklus ve výši 225 ks. V době vypracování odborného posudku byly v provozu 2 sušárny s kapacitou 280 sklenic pro jeden cyklus a sice RW 250-86 a RW 800-87. Ani z dodatku k rozptylové studii ani z dodatku k odbornému posudku nevyplývá, že by zpracovatel posudku a těchto dodatků společnost EMPLA AG vycházel z jiného skutkového stavu, neboť vzal v úvahu provoz dvou sušáren s kapacitou 280 sklenic pro jeden cyklus, a sice typ sušárny RW 250-86, která bude podle provozovatele nahrazena novou sušárnou s větší kapacitou, identickou se stávající RW 800-87, a dále sušárnu RW 800-87.

Podle protokolu E 34/2010 bylo v době odběru vzorků v sušárně 204 sklenic (strana 4).

Z protokolu E 59/2010 vyplynulo měření ve vztahu k sušárně RW 800-87 (str. 5), měření probíhalo dne 20.1.2010 v době od 8:30 do 14:30, vsazeno do pecí bylo celkem 600 ks sklenic, provedeny tři cykly.

Součástí spisového materiálu je i dílčí protokol o kontrole ČIŽP ze dne 8.6.2010, č.j. ČIŽP/45/000/107193.004/10/KRA (dále jen protokol ČIŽP z 8.6.2010). Z jeho obsahu vyplynulo, že ČIŽP prováděla u žalobce toho dne prošetření stížností na šíření pachových látek z provozu zdroje znečištění, provozovna je vybavena dvěma vypalovacími pecemi bez štítkových údajů, obě jsou obdobné velikosti s objemem pracovního prostoru cca 600 l, rozsah vybavení je shodný se situací, jaká byla v době provedení autorizovaného měření dne 20.1.2010 a jak je variantně řešena v rozptylové studii vypracované společností EMPLA spol. s r.o. z 8/9 2008. Povolení změny zdroje požádal žalobce dopisem ze dne 16.4.2010, ve kterém je uvedeno, že změna bude spočívat v tom, že místo jedné pece RW 250-86 a jedné pece RW 800-87 budou používány dvě pece RW 800-87. V době kontroly probíhal normální režim. Dále bylo při kontrole zjištěno, že provozovna je vybavena zařízením, které není uvedeno v povolení k trvalému provozu středního zdroje znečišťování ovzduší ze dne

6.4.2010. Místo pece RW 250-86 je instalována pec RW 800-87. Kontrolu provedli za ČÍŽP ing. Sákal a ing. Rázl.

Žalobní námitka není důvodná. Žalobce tvrdí, že žalovaný chybně zaměňuje faktický stav v době měření 20.1.2010 s formálním stavem dle rozhodnutí KÚ o trvalém provozu ze dne 6.4.2010 a má za to, že fakticky bylo měření provedeno na dvou pecích RW 800-87. Odkazuje na str. 4 protokolu E 34/2010, str. 11 protokolu E 59/2010 a konstatuje, že výsledky měření jsou použitelné pro vydání povolení dle § 17 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně ovzduší k uvedení zdroje znečišťování do trvalého provozu a nikoliv do zkušebního, jak je tomu v projednávané věci. K tomu zmiňuje i další shora uvedené listiny, a sice dodatek k rozptylové studii a protokol ČÍŽP ze dne 8.6.2010. Takový závěr však z žalobcem označených listin ani z jiných podkladů správního řízení nelze učinit. Z odborného posudku a jeho dodatků stejného zhotovitele vyplynulo, že byly zpracovávány v době provozu sušárny RW 250-86 a RW 800-87. Dále se zde uvádí, že žalobce zvažuje možnost výměny menší ze stávajících sušáren (tedy RW 250-86) za větší, tj. identickou se stávající RW 800-87. Lze přisvědčit žalobci, že podle str. 4 protokolu E 34/2010 bylo v době odběru vzorků v sušárně 204 sklenic a tedy, že měřenou sušárnou mohla být RW 800-87, která má kapacitu 225 ks/cyklus. Z protokolu však nelze dovodit, že fakticky bylo měření provedeno na dvou pecích RW 800-87. Ani ze str. 11 protokolu E 59/2010 není jednoznačně patrné, že by měření proběhla na dvou pecích RW 800-87 a že by proto podmínka č. 3) zkušebního provozu – nové měření emisí – vedla ke zbytečným nákladům žalobce. Irelevantní je i tvrzení žalobce, že je měření z 20.1.2010 na sušárně RW 800-87 použitelné i pro druhou sušárnu RW 800-87 po změně zdroje v řízení zakončeném rozhodnutím KÚ o změně stavby ze dne 28.7.2010. K tomu soud podotýká, že změna stavby spočívala ve výměně pece RW 250-86 za RW 800-87 tak, že žalobce bude nadále užívat dvě pece RW 800-87. Do té doby byly předmětem žalobcových úkonů a předmětem rozhodnutí správních orgánů pec RW 250-86 a pec RW 800-87. Žalobcem tvrzená přítomnost dvou pecí RW 800-87 ve zdroji znečištění vyplývá až z protokolu o kontrole ČÍŽP ze dne 8.6.2010. Nejasný údaj části protokolu (str. 2), kde se uvádí, že „provozovna je vybavena dvěma vypalovacími pecemi bez štítkových údajů, obě jsou obdobné velikosti s objemem pracovního prostoru cca 600 l“, je vyvrácen dalším údajem „rozsah vybavení je shodný se situací, jaká byla v době provedení autorizovaného měření dne 20.1.2010 a jak je variantně řešena v rozptylové studii vypracované společností EMPLA spol. s r.o. z 8/9 2008“ (str. 2) a vlastním kontrolním zjištěním „že provozovna je vybavena zařízením, které není uvedeno v povolení k trvalému provozu středního zdroje znečišťování ovzduší ze dne 6.4.2010. Místo pece RW 250-86 je instalována pec RW 800-87“ (str. 2/3). K tomu soud dodává, že z obsahu spisového materiálu není zřejmé, zda se tento protokol ČÍŽP dostal do dispozice správních orgánů před vydáním rozhodnutí KÚ v projednávané věci, neboť podle správního spisu byl připojen k odvolání žalobce ze dne 10.9.2010, tedy až po vydání prvoinstančního správního rozhodnutí.

Lze tak uzavřít, že z žalobcem označených listin ani z jiného obsahu spisového materiálu nevyplývá, že by v době měření dne 20.1.2010 měření probíhala na dvou pecích RW 800-87, jejichž uvedení do trvalého provozu se žalobce žádostí z 13.8.2010 projednávané věci domáhal. Jednoznačný závěr o přítomnosti těchto dvou pecí ve zdroji znečištění lze dovodit až ze zmíněného protokolu ČÍŽP z 8.6.2010, tedy několik měsíců po provedeném měření. Je tedy zřejmé, že měření emisí v lednu 2010, na něž se žalobce odvolává, proběhlo na jedné peci RW 250-86 a jedné peci RW 800-87. KÚ tak v souladu s ust. § 3 správního řádu zjistil skutkový stav o němž nejsou důvodné pochybnosti, vyvodil z něj závěry, na které podle zákona o ochraně ovzduší správně aplikoval ust. § 17 odst. 1 písm. d), odst. 4, odst. 7 písm. b) citovaného zákona a vydal časově omezené povolení na zkušební provoz zdroje znečištění žalobce s podmínkou provést autorizované měření ve stanovené době, neboť takové

oprávnění mu zákon slovy „může být vydáno na dobu časově omezenou“ dle § 17 odst. 4 citovaného zákona a slovy „obsahuje zejména tyto údaje: b) závazné podmínky provozování stacionárního zdroje z hlediska ochrany ovzduší“ dle § 17 odst. 7 písm. b) téhož zákona *výslovně přiznává*. Při svém rozhodování správní orgán prvního stupně vyšel z podkladů rozhodných pro posouzení věci a přihlédl i ke stanovisku odborného správního orgánu ČÍŽP, který zkušební provoz z důvodu nutnosti změřit emise na zdroji znečištění, zvyšujícího kapacitu o cca 60 % oproti stávajícímu výkonu, doporučil. Rozhodnutí žalovaného, který skutkovým a právním závěrům KÚ přisvědčil, proto bylo vydáno v souladu se zákonem. Na tomto závěru soudu nemohla ničeho změnit ani argumentace žalobce v replice k vyjádření žalovaného, kde žalobce tvrdil jako další důvod pro zrušení žalovaného rozhodnutí neprovedení důkazů, které v odvolání navrhoval. S ohledem na řádně zjištěný skutkový stav a odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů soud považuje provedení těchto důkazů za nadbytečné. Blíže se však touto námitkou nezabýval, neboť byla uplatněna po zákonem stanovené lhůtě (§ 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s.ř.s.).

Ze stejného důvodu žalobce nemůže úspěšně tvrdit postup správních orgánů v rozporu s ust. § 6 ve spojení s ust. § 2 správního řádu a průtahy v řízení o povolení zdroje do trvalého provozu. K tomu soud připomíná, že podle obsahu spisu prováděla ČÍŽP u žalobce kontroly z důvodu opakovaných stížností na zápach z provozu zdroje znečišťování. Postup KÚ a žalovaného, spočívající v povolení *zkušebního provozu na omezenou dobu a za stanovených podmínek*, proto odpovídá řádně zjištěnému skutkovému stavu a není průtahem v řízení o žádosti žalobce o povolení zdroje znečištění do *trvalého provozu*.

Soud odmítl i druhou žalobní námitku, že změna pece RW 250-86 na RW 800-87 nepodléhá povolení a tvrzení, že firmy mohou učinit drobné změny technologií, které nemají podstatný vliv na ovzduší bez toho, aby taková změna musela být schvalována v měsíce až roky trvajících správních řízeních. Žalobci nelze dát za pravdu, neboť jeho stanovisko je v příkrém rozporu se shora citovaným ust. § 17 odst. 1 písm. c), d) zákona o ochraně ovzduší, podle kterého příslušný orgán ochrany přírody *vydává povolení*, jak ke *změnám* staveb středního stacionárního zdroje, tak k jeho *uvvedení do zkušebního i trvalého provozu*.

Na základě shora uvedených skutečností soud žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému správnímu orgánu, který byl úspěšný, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. dubna 2014

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.